

Sihirli Boya Kovası

Yavuz DEMİRKIRAN

Sihirli Boya Kovası

Yavuz DEMİRKİRAN

Oliver, dağınık siyah saçları tutam tutam dikilen meraklı bir çocuktur. Güneşli bir cumartesi günü garajda eski bir boya kovası buldu. Üzeri tozlu örümcek ağlarıyla kaplıydı ve üstünde parıltılı harflerle 'Sihirli Boya' yazan bir etiket vardı. Oliver'ın ela gözleri kocaman açıldı. 'Odamı boyayabilirim!' diye sevinçle bağırdı ve yanağına yeşil bir boya lekesi bulaştı.

Oliver kovayı yatak odasına taşıdı. Duvarlar bembeyazdı ve mobilyaları sıkılmış görünüyordu. Fırçasını boyaya batırıp eski ahşap masasına parlak mavi bir şerit çekti. Masanın göz yerine iki yuvarlak pirinç topuzu vardı ve birden bunlar kırıştı! 'Sonunda biri bana biraz renk verdi,' dedi masa buyurgan bir sesle. 'Şimdi dinleyin, herkes benim kurallarıma uyacak!'

Sonra Oliver küçük yuvarlak sandalyesini yumuşak bir pembeye boyadı. Sandalyenin arkalığında küçük, örgü gri bir atkı vardı. Sandalye titredi ve düğme gözleri utangaçça yere baktı. 'Aman Tanrım,' diye fısıldadı sandalye, masanın arkasına saklanarak. 'Umarım kimse beni fark etmez.' Oliver kıkırdadı. 'Utangaç olma, küçük sandalye!' Ama sandalye daha da titredi.

Sonra Oliver uzun gardırobunu koyu yeşile boyadı. Gardırobun kapaklarına kırmızı bir papyon yapıştırılmıştı ve birden kapaklar gülen bir ağız gibi ardına kadar açıldı. 'Tak tak!' dedi gardırop. 'Kim o?' diye sordu Oliver. 'Ahşap mı görmek istersin?' diye şaka yaptı gardırop, kahkahalarla sarsılarak. Oliver o kadar çok güldü ki fırçasını neredeyse düşürecekti.

Kısa sürede bütün oda canlandı! Masa emirler yağdırıyordu: 'Herkes sıraya girsin! Ben izin vermedikçe konuşmak yok!' Sandalye, 'Lütfen bağırma,' diye fısıldayıp yatağın altına saklandı. Gardırop arka arkaya şakalar yapıyordu: 'Boya fırçası neden okula gitmiş? Biraz fırça yemek için!' Oda gürültülü, kıkırdamalarla dolu bir karmaşaydı. Oliver ne yapacağını bilemiyordu.

Masa odayı bir sınıf gibi yönetmeye çalışıyordu. 'Dik otur! Kambur durmak yok!' diye sandalyeye emir veriyordu. Sandalye titredi ve minderi sarsıldı. 'Çalışıyorum,' diye ciyakladı. Gardırop başka bir şakayla sözünü kesti: 'Masa sandalyeye ne demiş? Biraz keyifsiz görünüyorsun!' Masa öfkeyle baktı, ama gardırop daha da çok güldü.

Oliver masadaki mavi şeritlerin üzerini boyamaya çalıştı, ama boya çıkmadı. 'Bizi o kadar kolay değiştiremezsin,' dedi masa buyurgan bir tavırla. 'Artık büyülüüz!' Sandalye, 'Sessiz olmayı severdim,' diye fısıldadı. Gardırop, 'Çocuk neden yolun karşısına geçmiş? Odanın diğer tarafına geçmek için!' dedi ve kapakları sarsılana kadar güldü.

hie at
Joinin
inhll

Oliver endişelendi. Buyurgan bir masa ya da gürültücü bir gardırop istemiyordu. Sadece sessiz odasını geri istiyordu. 'Sihri nasıl geri alırım?' diye sordu. Masa, 'Alamazsın! Artık patron benim!' dedi. Sandalye başını uzatıp fısıldadı: 'Belki bizi olduğumuz gibi kabul edersen sihir kaybolur.' Oliver bunu düşündü.

ehtdeldehh
larresolckie
osh chbbt
ldoen.

enlolotieble
buttonl kiness
hlofbelotoer

Oliver nazik olmayı denemeye karar verdi. Masaya, 'Mavi şeritlerini seviyorum. Seni neşeli gösteriyorlar,' dedi. Masa bir an buyurganlığı bıraktı ve 'Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?' dedi. Oliver başını salladı. Sonra sandalyeye, 'Saklanmak zorunda değilsin. Olduğun gibi mükemmelsin,' dedi. Sandalyenin düğme gözleri kocaman açıldı ve titremesi durdu.

Gardırop bir şaka daha yaptı: 'Şaka yapan masaya ne denir? Gülünç masa!' Masa kıkırdadı, sandalye güldü. Oliver de güldü. Oda daha sıcak hissettirdi. Masa, 'Sanırım bu kadar buyurgan olmama gerek yok,' dedi. Sandalye, 'Ben de saklanmama gerek yok,' dedi. Gardırop, 'Ben de şaka yapmaya devam edeceğim!' dedi.

Birden sihirli boya parlamaya başladı. Oliver mobilyalarını kabul etmenin anahtar olduğunu fark etti. Boya masadan, sandalyeden ve gardıroptan soldu. Yüzleri kayboldu, ama yeni renkleri kaldı. Masa hâlâ mavi şeritliydi, sandalye pembe, gardırop yeşil. Ama artık yine sadece mobilyaydılar—sessiz ve hareketsiz.

Oliver gülümsedi. Odasını her zamankinden daha çok sevdi. Mavi şeritler ona buyurgan masayı, pembe sandalye utangaç arkadaşını ve yeşil gardırop bütün şakaları hatırlattı. Odasını özel yapmak için sihre ihtiyacı yoktu. Sadece sahip olduklarını takdir etmesi gerekiyordu. Ve belki biraz boyanın zararı yoktu.

O günden sonra Oliver odasını düzenli ve neşeli tuttu. Konuşan mobilyaları sık sık düşünüp gülümsedi. Bazen masasına, 'Kitaplarımı tutmakta iyi iş çıkarıyorsun,' diye fısıldadı. Sandalyesine, 'Rahatsın,' dedi. Gardırobuna, 'Kıyafetlerimi mükemmel tutuyorsun,' dedi. Mobilyalar karşılık vermedi, ama Oliver onların mutlu olduğunu hissetti.

Oliver, eşyaların görünüşünü değiştirmenin her sorunu çözmediğini öğrendi. Sihirli boya mobilyalarını canlandırmıştı, ama aynı zamanda bir karmaşa yaratmıştı. Eşyalarını oldukları gibi kabul ederek huzur buldu. Hâlâ boyamayı seviyordu, ama artık mobilya değil resim boyuyordu. Ve şans için yanağında hep yeşil bir leke taşıyordu.

Bir gün Oliver garajda başka bir eski kova buldu. Üzerinde yine 'Sihirli Boya' yazıyordu. Kovaya baktı ve güldü. 'Hayır, teşekkürler,' dedi. 'Odamı olduğu gibi seviyorum.' Kovayı rafa geri koydu ve oynamaya gitti. Güneş penceresinden parlıyordu ve odası sessiz ve sakindi.

Oliver pembe sandalyesinde oturup mavi şeritli masasında ödevini yaptı. Yeşil gardırobuna bir göz attı ve gülümsedi. Odasını özel yapmak için sihirli boyaya ihtiyacı yoktu. Sadece sahip olduklarını takdir etmesi gerekiyordu. Ve en güzel sihir buydu.